

Çocuk ve Kristal Tavşan



Ebru Mina TOMURCUK

Çocuk ve Kristal Tavşan

Ebru Mina TOMURCUK



Soğuk bir kış sabahı, çocuk bembeyaz bir dünyaya uyandı. Penceresinin dışında kar taneleri dans ediyor, ağaçlar şeker gibi parlıyordu. Kırmızı ponponlu şapkasını, ona uyan kırmızı atkısını ve kalın mavi montunu giydi. Ellerine koyu renk eldivenlerini, ayaklarına kar botlarını geçirdi; maceraya hazırdı. Kış dünyası büyü ve sürprizlerle doluydu ve onu bekliyordu.



Dışarıya, keskin ve soğuk havaya adım attı. Nefesi küçük bulutlar oluşturuyor, botlarının altında kar gıcırdıyordu. Kışı diğer mevsimlerden daha çok seviyordu. Her yer sessiz ve hareketsizdi, sanki dünya nefesini tutmuştu. Karın içinde koştu, arkasında ayak izlerinden bir iz bıraktı. Kış günü umut ve hayretle doluydu.



Çayırın kenarındaki yaşlı meşe ağacının yakınında, karda bir şey parlıyordu. Çocuk durdu ve baktı. Bu bir tavşandı, ama gerçek bir tavşan değildi. Güneş ışığında parıltıyan berrak buz kristallerinden yapılmıştı. Uzun kulakları kırılağıyla kaplıydı ve gövdesinin içinde küçük kar tanesi desenleriyle ışıltıyordu. Hayatında bu kadar güzel bir şey görmemişti.



Çocuk donmuş yaratığı korkutmamak için yavaşça dizlerinin üstüne çöktü. Soluk mavi gözleri parlıyor gibiydi. Eldivenli elini uzattı ve kulağına usulca dokundu. Birden kristal tavşan kıpırdadı! Kulakları dikildi ve buzlu patilerinin üzerine sıçradı. Çocuk şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Yaşıyorsun!" diye fısıldadı. Tavşan burnunu oynattı ve parlayan gözlerini kırptı.



Kristal tavşan karda küçük kırağı izleri bırakarak bir daire çizip zıpladı. Çocuğa baktı ve başını yana eğdi, sanki onu takip etmesini istiyordu. Çocuk güldü ve ayağa kalktı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Tavşan cevap vermedi ama donmuş gölete doğru sıçradı. Çocuk heyecanla kalbi hafifleyerek peşinden koştu. Bu büyülü bir gün olacaktı.



Göletin kenarında buz pürüzsüz ve parlaklıydı. Kristal tavşan üzerine sıçradı ve parıltılar bırakarak kaydı. Çocuk dikkatlice buza adım attı. Botlarıyla kendini itti ve tavşanın peşinden süzüldü. Birlikte kaydılar, döndüler ve fırl fırl döndüler. Tavşanın buzlu aurası arkalarında ısıltılı bir yol bırakıyordu. Aynada dans etmek gibiydi.



Buzda saatlerce oynadılar. Çocuk tavşanı kovaladı, tavşan da onu kovaladı. Karınlarının üzerinde kaydılar ve daireler çizerek döndüler. Çocuğun yanakları kızarmıştı ve kahkahası göletin ötesinde yankılanıyordu. Kristal tavşanın gözleri sevinçle daha da parladı. Küçük çanlar gibi bir sesle kıkırdıyor gibiydi. Birlikte harika vakit geçiriyorlardı.



Sonra çocuğun aklına bir fikir geldi. Pürüzsüz, düz bir ağaç kabuğu parçası buldu ve ona bir ip bağladı. "Hadi kızak yapalım!" dedi. Kabuk kızıağı karın üzerinde çekti ve kristal tavşan üzerine sıçradı. Çocuk koştu, kızıağı hızla çekti. Tavşan sıkıca tutundu, kulakları rüzgârda çırpındı. Küçük bir tepeden aşağı hızla indiler, yol boyunca güldüler. Kış büyüsü her yerdeydi.



Kızak gezisinden sonra birlikte bir kar tavşanı yaptılar. Çocuk gövde ve baş için büyük kar topları yuvarladı. Kristal tavşan buzlu patileriyle karı okşayarak yardım etti. Kulaklar için dallar, gözler için çakıl taşları eklediler. Bitirdiklerinde kar tavşanı neredeyse kristal tavşana benziyordu. "Artık bir arkadaşın var!" dedi çocuk. Kristal tavşan onun etrafında mutlulukla zıpladı.



Çocuk atıştırmağını tavşanla paylaştı. Bir kurabiyeyi ikiye böldü ve uzattı. Kristal tavşan kokladı ve yiyormuş gibi yaptı. Yiyeceğe ihtiyacı yoktu ama dahil edilmeyi seviyordu. Çocuk kendi yarısını yedi ve gülümsedi. "Sen iyi bir arkadaşsın," dedi. Tavşan soğuk burnuyla eldivenine sokuldu. Küçük bir kar tanesi öpücüğü gibiydi.



Ama sonra çocuk bir şey fark etti. Güneş gökyüzünde yükseliyordu ve ışınları yüzünde sıcak hissediliyordu. Kristal tavşanın kulaklarından damlalar düşmeye başlamıştı. Patilerinden küçük su damlaları düşüyordu. "Olamaz!" diye bağırdı çocuk. Tavşanın eridiğini görebiliyordu. Tavşan parlayan gözleriyle ona baktı ve gözleri sanki "Sorun değil," diyordu.



Çocuk arkadaşını kaybetmek istemiyordu. Bedeniyle tavşana gölge yapmaya çalıştı ama güneş çok güçlüydü. Tavşanı kucağına aldı ve yaşlı meşe ağacına doğru koştu. Tavşan kollarında daha hafif hissettiriyordu. Kristal gövdesi sulu kara dönüşüyordu. "Lütfen gitme," diye fısıldadı çocuk. Tavşan son bir kez yanağına sokuldu. Hâlâ gülümsüyordu.



Çocuk tavşan kucığında ağacın altına oturdu. Güneş artık sıcaktı ve her yer eriyordu. Tavşanın parıltısı soldu ve gövdesi küçüldü. Kısa süre sonra geriye sadece küçük bir su birikintisi ve tek bir buz kristali kaldı. Çocuk kristali aldı ve sıkıca tuttu. Yanağından bir damla yaş yuvarlandı. Kendini üzgün ve boş hissetti.



Ama kristali tutarken birlikte yaşadıkları tüm eğlenceleri hatırladı. Kaymalar, kızak gezileri, kahkahalar. Dostluğun kısa sürmüş olsa da gerçek olduğunu fark etti. Kristal tavşan ona büyülü bir gün yaşatmıştı. Kristale baktı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi usulca. Kristal güneş ışığında parıldadı, sanki anlamış gibiydi.



Çocuk kristali cebine koyarak eve yürüdü. Hava soğuk olsa da içi sıcacıktı. Annesi neden gülümsediğini sordu. "Bugün bir arkadaş edindim," dedi. "Çok özel bir arkadaş." Kristal tavşanı asla unutmayacağını biliyordu. Bazı dostluklar bir ömür sürer, bazıları ise kış karı gibidir—kısa ama güzeldir.



O gece çocuk kristali pencere kenarına koydu. Ay ışığında usulca parlıyordu. Mutlu bir kalple uykuya daldı. Kısa süren bir dostluğun bile kalbini sevinçle doldurabileceğini ve sonsuza dek seninle kalabileceğini öğrendi. Kışın büyüğü ve kristal tavşan her zaman onunla olacaktı. Ve bu, en güzel hediyeydi.